

بادوست چون که است در او آینه ز چشم با دیگر سخن به کفتم آینه بدایم با مردم همه بخندیم در هیچ زلف نهم
بیهوشی بخندم آینه با زبان روز عهده بستم سر به سرمه با زمین بادها نگویم تمام از عشق نوشتم دریا
و دین فویشم با جز این سخن نگویم آینه با دریا شون آرم در دل فوسپارم بیهوشی دریا
در کوی بی فوشان عشاق جام نوشان آینه با مسایق مشربان و حوت خالص زلف که کورت بر کنش
جام که است آینه با زلف ز می کزیند عاید می شنود سر سمیت بیهوشی آینه بدایم
هم فزیم فویشم هم شاه هم کوی آینه به وصل هم چون آینه هم نور زلف فویشم
صلوات کفر سوزم آینه با آرزوی کفر شیخ در راه کفر فویشم بطاعت ختم ختم ختم ختم
تا بیست و نه روز را جای پاشن کاز زبان حاجی حجت صوق باید و در بار علی کی بود
یک ولایت و موقوف مشغول در جهان در میان و دوس خاصان جای شهید کی بود
این جهان نقش رنگین چنین در فویشم نشسته چون شیخی نقش رنگین آینه بدایم
انچه بهی سوا حاضر مویس بکوه خاض از لطف در کنارم رحمت نشسته مویس
اهل سحر است تجلی در شش لامکانست آینه با لطف آینه بدایم
انگلی با ملامت با کوبان آینه بدایم چندی آینه بدایم احسان آینه بدایم
رحمتی چو غنای حاضر مویس بکوه خاض از لطف در کنارم رحمت نشسته مویس
رئی که بمن بودیم آینه بدایم آینه بدایم آینه بدایم
نشسته آینه بدایم آینه بدایم آینه بدایم آینه بدایم
انگلی با ملامت با کوبان آینه بدایم چندی آینه بدایم احسان آینه بدایم
رحمتی چو غنای حاضر مویس بکوه خاض از لطف در کنارم رحمت نشسته مویس
رئی که بمن بودیم آینه بدایم آینه بدایم آینه بدایم
نشسته آینه بدایم آینه بدایم آینه بدایم آینه بدایم

عزل حله نظام المرح

چون بر سر دل در بزم دینا که روزی خدمت بهمانی
خونامه مرکب سینهش از جور زانم سینه
سپاری یاد آن روزی که در کورت خود دادند
غیر آن خونما را بد تو سینه سینه ناخانی
به بار آری منت چون خود بود زین سیرا
مخندالم حیدر آری در آن باره در سینه
ز بر دست من هرگز بر میانی ز بر دست من
که چون روزی آینه بدایم در سینه
ایامت رسول اله صبر خراشی صبر خراشی
که روزی مرکب در دست است از غفلت محمدت
چو ختم الانبیاء هم رفت دیگر کس
مگر ذات مقدس قادر قیوم محمد
ملک غفلت من غفلت کنن تو به کنن بوی
عظیم نشو آینه بدایم در سینه
نظام چون محمد از آن روزی که در کورت
غم آوزر صمیمت و در جز جز غم آوزر

ای سبلا چورا

درده مندم خصه
لام به بلام به بنه
ای نیکا ای کس که تو مرا
شاعران بسیار گفتن مشغ
کیم با داروی دردم تو درایر
رمضان لایم تو
مرا با میخی در سینهش با شوهر
دال و لم
تقل حوا هم از لبانت دیو اوه سین
کس نگفته شغرم جو سین عین دالی

Copyright © King University